Дажбог лякає білі коні,
Бучний табун зими,
З його рожевої долоні
Вогонь проміння барвно гонить
На вогке тло землі.

Зима вже білий стяг підносить,
Підносить стяг зима,
Благає порятунку, просить:
"Не треба бою, досить, досить!"
І лине за лиман…

І коні-велетні женуться
І крешуть лід дзвінкий,
В бігу птахами розіпнуться
І в дикім полі розіб’ються,
Розвіються вони…

Проґавлена остання змога,
Долічені вже дні…
І гридень* світлого Дажбога
Сурмить блакитну перемогу
На золотім коні!

---

* Гридень — княжий дружинник у Київській Русі